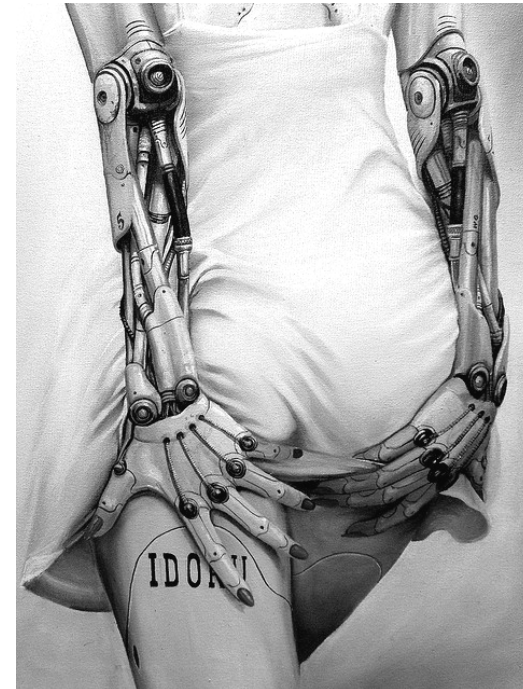

L

Fragmenti o anarhističkom nasilju i građanskom anarhizmu

2013.

L

Fragmenti o anarhističkom nasilju i građanskom anarhizmu
2013.

Juni 2013. 325.nostate.net

Naslov originala: „Fragment: Violence” i „Subversive
disassociation – Fragment against civil anarchism” by L; s
engleskog prevela Erika

anarhija.info

Sadržaj

Fragment: Nasilje	3
Subverzivno disociranje - Fragment protiv građanskog anarhizma	10

Čak i kada ne uzimaju distancu od zatvorenih drugova, često pomažu opresiji, zato što ne mogu podnijeti da ih mediji krivo prikažu i zamjeraju anarhistima od prakse na njihovim akcijama. Međutim anarhisti od prakse ne predstavljaju nikoga, samo sebe same, i njihove akcije pripadaju samo njima, a ne pokretu, i to je problem.

Posvećujem ovaj članak svima koji su pod istragom i zatvoreni u Italiji.

Fragment: Nasilje

Ovaj kratki tekst je samo dio serije budućih kritičkih članaka u vezi „građanskog anarhizma”, o kojem su već pisali Venona Q. i izdanja Dark Matter, kao odgovor na izjavu Anarhističke Federacije U.K./Libcom glede ranjavanja izvršnog direktora poduzeća Ansaldo Nucleare, Roberta Adinolfija, u Genovi¹. Dva anarhistička druga, Nicola Gai i Alfredo Cospito, su optuženi za napad, čiju je odgovornost preuzela Ćelija Olga/FAI-FRI (Neformalna Anarhistička Federacija — Međunarodni Revolucionarni front). Solidarnost s optuženima, u zatvoru u Ferrari (Italija). Ovaj je fragment samo meandar jednog niza razmatranja, rezultat bilješki i kišnog popodneva. Ovo nije ni „manifest” ni suhoparna politička izjava, na koju je pak odgovor.

I

„Realizirajući brojne napade na ciljeve sistema, nadasve uz destruktivne materijalne ishode, bili smo i uvijek ćemo biti precizni. Ciljamo izričito na institucije i na predstavnike sistema, pazeći naročito da ne ranimo nekoga tko nije naša meta.” Zavjera Vatrelih Ćelija

Nasilje nije ni dobro ni loše. Ono je temelj na kojem država gradi dominaciju i suglasnot. Tkogod želi slomiti ovaj odnos redovito se opisuje kao kriminalac i/ili luđak. A svako djelo kojem je cilj prekoračenje tog odnosa se redovito naziva „nezakonitim” ili čak „terorizmom”.

II

„Nema nevinih. Svi smo dio društvenog stroja Moći. Pitanje je samo da li smo ulje ili pijesak u njegovim zupča-

¹7. maj 2012., Genova, Italija: Roberto Adinolfi, izvršni direktor poduzeća Ansaldo Nucleare, upucan je u koljeno na ulici ispred svoje kuće.

nicima. Zato odbijamo pojam prividne nevinosti društva. Tišina nije nikada nevina. Mrzimo oboje, i ruku koja drži bič i leđa koja ga pasivno trpe.” ZVČ

Marljivi građani, mediji, policija, sudovi, suci, zatvori i vojska su linije obrane reda navedenog odnosa društva. Anarhističko nasilje je razbijanje tog reda, ono je prisvajanje/izraz naše moći i raskid suučesništva pokorne mase. Ono predstavlja krizu postojeće realnosti i početak njenog uništenja.

III

„Život steče vrijednost na temelju izbora koje svaki pojedinac napravi.” ZVČ

Treba, dakako, naglasiti da kada anarhisti upotrebljavaju snagu, ona nije nikada indiskriminativna. Građanski anarhisti, čija jedina domena je zaista samo carstvo politike, reagiraju na retoriku „terorizma”, koju nameće država, suštim ponavljanjem svojih dogmi o „izlaganju opasnosti života” poštanskih i uredskih službenika. Jasno je da se radi o tehničkim i operacionim pitanjima pri napadu na izabrane ciljeve, ali ipak ne bih plakao nad službenicima poduzeća Swissnuclear², nad izvršnim direktorom Equitalije³ ni nad šefom Ansaldo Nucleare. Niti ću se alarmirati ako jedan zaposlenik neke ambasade ostane ranjen, zato što je svakom osim tih idiota jasno što ta mjesta predstavljaju. Nova anarhistički gerilci ne traže milost na

²30. mart 2011., Olten, Švicarska: paket-bomba eksplodirala u uredu poduzeća Swissnuclear (Federacija švicarske nuklearne industrije), nanijevši dvojici službenika površne ozljede. FAI je preuzela odgovornost za napad.

³09. decembar 2011., Rim, Italija: Marco Cuccagna, izvršni direktor službe za ubiranje poreza, Equitalia, zaprimio je paket-bombu koja je eksplodirala nakon otvaranja i nanijela mu rane: izgubio je dio prsta i gotovo oslijepio nakon što se stakleni stol razmrskao usred eksplozije.

liko godina anarho-ustaničke [insurekcionističke, nap.prev.] grupe stvorile su prekograničnu destruktivnu solidarnost i novu generaciju urbane gerile. Smiješno bi bilo pomisliti kako te grupe proizlaze iz ničega i kako nemaju nikakvog pozitivnog značaja. Građanske anarhističke metode i ideje već su dugo bile beznačajne u borbama onih zemalja gdje predstavljaju temelj (ako su uopće negdje bile značajne), ali neki se pozivaju na historijsku baštinu i na metode prakse i teorije, a to je polazišna točka mojeg antagonizma prema njima, koja se podudara s mojim otporom prema „anarhističkom” odricanju individualne akcije i propagande djelima.

Mislim da je važno reći kako su cjelinu anarhističke prakse – od organiziranja na radnim mjestima do ubojstava – te građanske anarhističke grupe ograničile na samo one metode koje ne „otuđuju” demokratsko društvo. To nije ideja „socijalnih” anarhista iz klasičnog perioda i zato nemaju prava da se pozivaju na povijesno pravo. Zaključak je da se i ja smatram antagonistom fikcije građanskog anarhizma i njegovih ciljeva.

Međutim, ovaj fragment se ne fokusira na društveni nivo borbe u svojoj cjelini, napisan je s najboljom namjerom za one koji će se potruditi da pokušaju shvatiti moje stavove. Ovaj tekst je samo kratka polemika, i ne baš razumljiva ili čak ni dosljedna u svim svojim točkama. S tim na umu, iznosim slijedeće odluke koje je donijelo anarhističko rukovodstvo u Britaniji i drugdje:

- „Opasne” publikacije i anti-socijalne ideje, nadasve anticivilizacijske, su zabranjene.

- Potvrđivati svoja djela i život otporom, sabotажom i napadom je zabranjeno.

- Izražavati solidarnost s određenim anarhističkim zatvorenicima i projektima (često zvanim teroristima) je zabranjeno.

Ako iz vitalne revolucionarne tendencije očekujete hrabrost, raspravu, diskusiju i razmjenu, bit ćete razočarani jer građanski anarhizam ne zanima vašu stavovi, nego samo vašu suglasnost.

stope mase i ljubomorno kljuca po glavama onih koji se usuđuju izraziti svoje neodobravanje pred ostalima.

Ove grupice, pošto se stalno brinu za očuvanje vlastite egzistencije u društvu, zauzimaju što manje opasniju poziciju naspram Moći i djeluju jednostavno kao interesna grupa za vrlo marginalizirane osobe koje su izolirane i u potrazi za moći. Psihološkom supstitucijom moći mehanizmom „formalne” organizacije, krivo ponašanje se nastoji sakriti političkim rasuđivanjem. Što znači odbiti, cenzurirati i ocrniti pojedince i grupe na koje ne mogu utjecati ili kontrolirati, budući da nastoje nadzirati tuđe ponašanje.

Građanski anarhizam napada svakog anarhista ili aktivista koji se usudi odbaciti grupno razmišljanje i samostalno se organizirati izvan „prihvatljivih granica”; i kao sve političke grupe, građanski anarhisti su također skloni homogenosti, centralizaciji, hijerarhiji, zastupanju i cenzuri, mada je sve zakrinkano suglasnošću. Usprkos čestom naglašavanju kako su te metode organizacije u stvari radikalne, one su u biti neformalne, gotovo se i ne razlikuju od stila knjižnice i dječjih vrtića koje postoje u svim grupnim zajednicama. Ako neki anarhisti izvlače snagu iz toga, onda mislim da naivno gledaju na ono protiv čega se bore.

Kapital nije nešto protiv čega se možemo boriti na „radnom mjestu” ili u nečijoj „zajednici”, zasigurno ne više, osim ako posljednjih 30 godina globalne ekonomske restrukturacije i klasne rekonstrukcije shvatim kao pobjedu klasičnih anarhističkih metoda. Možda griješim, ali ne vidim nikakve budućnosti u tradicionalnim oblicima anarhističke organizacije, pošto ne samo da je društveni model na kojima počivaju porazio kapitalizam, nego su se i uvjeti u kojima su bili nekada značajni izmijenili.

To me, naravno, vodi do moje slijedeće točke, odnosno što je revolucionarno, ili čak anarhističko, u prihvaćanju marksističkih i ljevičarskih ideja? Nisam siguran, mada gledam kroz dvije dekade mogog osobnog iskustva, ali rekao bih „nije baš”. U posljednjih neko-

temelju jasne definicije svojih ciljeva, već izražavaju svoj otpor na svoje vlastite načine i kroz svoje vlastite izraze.

IV

„Tigrovi bijesa mudriji su nego konji pouke.” William Blake

Građanski anarhisti iscertavaju istu liniju podjele kao marksisti, između „kriminalaca” i sebe samih: „Dobre osobe” koje se nalaze unutar zakona njihovih samo-ispisanih parametara ponašanja, i „loše osobe” koje njihova pravila osuđuju. Izvan U.K. brojni drugovi su mnogo bliskiji s „nasiljem” i „kriminalom” kroz pljačke banki, organizirane napade, bijesne prosvjede, krađu, krivotvorenje itd., nadodajući tome i mogućnost iskustva života u ilegali. Nezakonitost je kruh ustanka. Mnogi su već završili u zatvoru i možemo naučiti iz njihovih slučajeva na mnogim mjestima. U U.K. jako nedostaje iskustvo glede organiziranja napada, prepoznavanja ideja i odnosa grupa afiniteta u odnosu na „kriminalna djela”. Kršenje zakona je dio razvoja anarho-ustaničkog projekta i to je dio razloga zašto građanski anarhisti preziru i zanemaruju slučajeve anarhista u zatvorima i bijegu — zato što oni osporavaju njihova djela, njihovu sklonost napadu i globalni diskurs anarhista od prakse. Individualni činovi nasilja/negacije koje ne odobravaju njihove teoretičarske grupe smatraju se dijelom „kriminalne” ili „terorističke” sfere i etiketirane su kao provokacije. Na taj način građanski anarhisti postaju dio diskursa moći i smještaju se u sektor represije.

Zapitajte se, u čitavoj njihovoj retorici o „radniku” — gdje je „kriminalac”? Nisu svi „kriminalci” pobunjenici, ali postoji čitav jedan svijet koji nije uzet u obzir. Ne radi se o grešci, građanski anarhisti preziru kriminalce i ne traže okončenje zatvora, nego njihovu puku reformu. Oni se plaše antidruštvene rulje, Kralja Rulje, koji se vratio da zapali sve domove politiko-meritokrata i spali grad, zato što su građanski anarhisti „panduri budućnosti”.

Za građanske anarhiste, po njihovoj kršćansko-socijalističkoj teoriji, „radnik” je jednostavno onaj koji slijedi smjer njihovog nacrt, koji radi ono što svi rade, koji neće uzeti više nego što mu je dozvoljeno kao radniku i tražit će više ali će mu malokad biti dano. „Kriminalac” ne slijedi nacrt, on je Autsajder. Kriminalac uzima ono što želi, i više nego što mu je potrebno i pred nikim ne spušta glavu. Kriminalcem ne upravljaju ni građanski lakeji ni građanski anarhisti, i zato je kriminalac isključeni iz njihovih rasprava. Ili potisnut. Isti proces za neukrotivog Jedinog.

V

„Za nas ne postoji zlatna sredina. Oni koji otvoreno iskazuju svoje anarhističke namjere suočavaju se s odlučujućom dilemom, ili djelovati ili odustati od anarhije zauvijek. Nikada neće postojati anarhija uz kavane i tračanja. Ili djeluj ili šuti...” Zavjera Vatrenih Čelija-FAI/FRI — Bande Svjesnosti-FAI/FRI — Čelija Sole-Baleno

Napad je primarni cilj nove anarhističke urbane gerile, kako bi uništili obrasce djelovanja službenika, žica i motora ekonomske-megamašine, i širili teror među uključenim klasama. Uništenje banke, tvrtke, električne infrastrukture, internet prijenosa, mobilne telefonije, televizije, radio antena i napadi na tehnologiju dominacije možda se i ne mogu opisati baš kao „nasilje” ili „terorizam”, ali udarci koje zadaju su dovoljno zabrinjavajući da bi ih vlast mogla zanemariti. Uništenje vlasništva nanosi štetu neprijatelju i pokornoj masi, i ima jasnu ustaničku namjeru. Odbijam „nenasilnu” etiketu koja se često prišiva sabotazama, i smatram ih dijelom polimorfne borbe koja nadilazi takve definicije, korisne društvenoj kontroli.

Anarhističko nasilje je „kriminalno” u smislu da ide protiv društvenog očekivanja reda i suglasnosti, i zato možemo vjerojatno savršeno prihvatiti pretpostavku — nadasve unutar post-industrijske

metodama „direktne akcije”, na njima je da ustraju na čemu god preferiraju. To nije moja briga, osim kada mi pokušavaju nametnuti svoju volju.

Nemam ništa protiv masovne organizacije samoj po sebi, smatram je, jasno, osnovnim principom gotovo svih revolucionarnih aktivnosti, no budući da sam bio duže vremena blizak s tim „građanskim anarhizmom”, i da sam imao stoga vremena da razmotrim njegov današnji razvoj i smjer, mislim da se to krdo susreće s jednim ozbiljnim problemom, to jest odobrenje izražavanja različitih stavova i perspektiva koji odudaraju od grupnog razmišljanja po „partijskoj liniji”.

Kao anarhisti oni iskreno vjeruju, ili barem njihova propaganda toliko veliča, da ljudsko biće, zla životinja, može doživjeti iskupljenje kroz njihov politički program. Ostavljajući to pitanje trenutno sa strane, mi kao anarhisti imamo naizgled više toga što nas spaja nego što nas dijeli, i rekao bih čak da bi po njihovim zaključcima ideje građanskih anarhista mogle biti kongruentne sa socijalnim ustankom, ali sumnjam da bi oni bili.

U Britaniji [i ne samo, nap.prev.], izgleda da je jedna od ključnih vrijednosti građanskog anarhizma aktivno političko djelovanje kao svrha samoj sebi, umjesto kao sredstvo određene svrhe; i zato, mjesto da se kreće prema društvenom konfliktu i ustanku, smješta se u malenu nišu medijskog/političkog-spektakla i naširoko izbjegava potrebu izlaganja riziku. No, on može tako djelovati i zato što je „demokracija” kao pojam toliko zloupotrebjavana za neo-liberalne projekte da pokušaj čišćenja njenog lika i „povratka na istinsku i participativnu demokraciju” (ili građanstvo i civilno investiranje u vlast) počinje izgledati radikalno (premda nije). Anarhistička zakonitost ne doživljava sebe snagom negacije, ali postaje nerazlučiv od demokratske politike, mada se pretvara da je nadilazi. Građanski anarhizam se neće nikada razviti u prepoznatljivo svojstvo konflikta na društvenom terenu, zato što nema specifičnu narav, slijedi

Subverzivno disociranje - Fragment protiv građanskog anarhizma

Kritika „građanskog anarhizma”, koja je krenula od nekoliko kraćih tekstova, drugova nihilista-egoista iz Dark Matter Publications⁵ i članka Venone Q „Skandalozna razmišljanja”⁶, oživjela je neophodnu osudu tipičnog britanskog (i ne samo) načina razmišljanja. Ta kritika još nije ni cjelovita ni širokog spektra, sastoji se samo od par crtica, ali dirnula je u živac. Gotovo jednu deceniju je civilni anarhizam u Britaniji usavršavao svoje teoretske izjave neometano, zato je ova kritika vrlo osvježavajuća. Ovaj fragment želi biti samo još jedan doprinos osvježenju navedenoj kritici „građanskog anarhizma”, uz nekoliko mojih razmatranja.

Ako je akcija odredivno svojstvo nove anarhističke prakse, što je „građanskom anarhizmu”, onda citiram ZVČ (Zavjera Vatrenih Čelija) kada kažu da „drugovi koji iskazuju čast svojim riječima sa svojim akcijama, predstavljaju najidealniji početak autentičnog dijaloga između tendencija anarhističkog pokreta. Mi preziremo lažne-reformističke anarhiste čija se politička teorija, idealizirana, sastoji od komocija i kukavičluka.”

Građanski anarhizam nije baš politička struja, već jedan otvoreni pojam koji se koristi za ocrtavanje utočišta za kukavične, reformističke i kolaboracionističke pojedince, koji koriste anarhizam kao oslonac za bijeg iz represije društva i potrebe za djelovanjem.

Ja ne ulazim u raspravu s tim osobama, ili s njihovim građanstvom utemeljenom na odabranom obliku organizacije, ili izabranim

⁵Vidi „August 2011 Revolt: Anarchy in the UK”, Dark Matter Publications, darkmatter.noblogs.org

⁶Vidi Venona Q, „Skandalozna razmišljanja”, anarhisticka-biblioteka.net, koji je jedan idiotski član Talijanske Anarhističke Federacije na libcom.org nazvao „uvredom anarhizma”.

jezgre, gdje je osjećaj za socijalni mir vrlo razvijen — da najbliži neprijatelji od kojih anarhisti mogu očekivati da će nastojati spriječiti njihove namjere su drugi anarhisti, — građanski anarhisti — oni koji će radije izbjeći represiju i nastaviti svoju bezazlenu rutinu u metropolama svijeta.

VI

„Izražavamo se vatrom. Da bi se sjetili i uvijek imali na umu naše sestre i braću koje je kidnapirala država i zatvorila iza rešetaka. Da bi nastavili borbu urbane gerile protiv neprijatelja slobode. Neka djela govore za nas.” Jedinica Bijesa FAI/FRI Indonezija

Ranjavanje izvršnog direktora Roberta Adinolfija ne smatram nešto posebno „nasilnim” činom, po meni je to više anarhistički čin slobodne volje i slobode. Takva su djela na žalost rijetka i ne dešavaju se dovoljno učestalo. Izazov je potruditi se. Smatram da bi takva djela trebala, nesumnjivo, biti jedan od sastavnih dijelova anarhističke pobune, i usprkos elitističnom blejanju građanskih anarhista ipak me smeta da Talijanska Anarhistička Federacija (FAI — Federazione Anarchica Italiana) nosi isto ime kao Neformalna Anarhistička Federacija (FAI — Federazione Anarchica Informale). Zato nije potrebno nuditi naočale onome tko ne zna čitati. Prošlo je deset godina otkad je talijanska FAI proglasila neformalnu FAI policijskom babarogom. Pogrešno stajalište koje su građanski anarhisti u U.K. kao papagaji ponavljali čitavo jedno desetljeće jer pristaje njihovoj politici. U svojoj izjavi, blateći ranjavanje Adinolfija, ujedinjuju odvojene akcije napada kao akciju jedne jedine grupe, međutim FAI kakvu bi oni željeli prikazati ne postoji. Na taj se isti način, što nije sporedno, represija kreće u svojim manevrima kao što su operacija Odlučnost (Ardire), sudski proces (Marini) itd. Na taj način pokušavaju širiti laži, ono što vrijedi za jednog vrijedi i za drugog, a priori.

Njihov je cilj bio obezvrijediti i potisnuti neukrotivu novu anarhističku tendenciju, koja prijete njihovoj organizaciji. Plaše se kriminaliziranja njihovih hobi-grupa, krčmi i minornih inicijativa, i tako pomažu u kriminalizaciji i suzbijanju nove generacije anarhističke borbe. Kao što su oni donijeli svoje odluke tako smo i mi naše, i rezultati su svima vidljivi – neformalna međunarodna ustanička snaga koja se multiplicira i ne slijedi samo jednu liniju, teoriju ili metodu, i dosljedna je anarhističkim idejama. Vraćam optužbe za „avangardizam” i „elitizam” kontroliranoj organizaciji građanskih anarhista dosade i suzdržljivosti. Nije mi potrebna članska iskaznica centraliziranog političkog kulta ni darivanje postotka mojih primanja komitetu da bih postao anarhist! Ili se organizirao!

Za njih kapitalizam je samo „društveni odnos” koji neće nikada moći biti izmijenjen ako se ne pridržavamo „ciljeva i principa” njihove formalne organizacije koja govori o „kulturi otpora”, mada nema nikakvih konkretnih tragova o njenom postojanju. Na kraju, po meni, kapitalizam je samo mali dio dominacije s kojom se suočavam danas s mojim drugovima razasutima po čitavom svijetu, koji se bore protiv cjelokupnog postojećeg i prihvaćaju sve anarhističke metode i posljedice njihove upotrebe. Međunarodna djela FAI/FRI i anarhista prakse su nešto mnogo više od jeftine brbljarije i isprazne socijalističke propagande o „svijetu u kojem su naši životi zaista pod našom kontrolom.”

VII

„Ne zaboravimo nadasve da nakon riječi slijede djela”

ZVČ

Za razliku od građanskih anarhista, smatram da ne postoji bitna razlika u valjanosti između individualnog ili kolektivnog anarhističko-ustaničkog nasilja, i da li ono dolazilo ili ne iz „širokog pokreta klasne borbe”. Velika akcija ili mala; manji metež ili veliki

nered; jedan transparent, razbijen prozor, uništen ured tvrtke, spaljena banka; djelo solidarnosti, usluga, dar, objed, krevet; pamflet, članak, plakat ili grafit može naposljetku postati metak u glavi autoriteta, i ostaje vrijedan u novoj anarhističkoj crnoj internacionali.

VIII

„FAI/IRF je međunarodna zavjera anarhista od prakse koja podmeće požar na obrambene pozicije socijalnih reformističkih anarhista. Rješava se mirisa plijesni koja se uhvatila u anarhiji amfiteatara te ispunjava zrak mirisom baruta, crne anarhije, noćnih sati, eksplozija, pucnjeva, sabotaža. To objašnjava zašto se Međunarodni Revolucionarni Front FAI i Zavjera nalaze na vrhu popisa anarhističkih opasnosti, kao što to kaže nedavno izvješće Europolu.” Zavjera Vatrenih Čelija-FAI/FRI – Bande Svjestivosti-FAI/FRI – Čelija Sole-Baleno

U ovom svijetu koji se urušava poimam svoje riječi, ideje i djela kao kišne kapi dodane oluji katastrofalnih razmjera koju moji znani i neznani drugovi razvijaju. Već izaziva kaos diljem svijeta, a fronte tlaka još rastu. Zajedno s ostalim divljim, nasilnim Jedinima srest ćemo se u danim i noćima da počinimo krimene protiv društva i države.

Zagrljaj mojem prijatelju Giannisu Naxakisu⁴. Plameni zagrljaj svim drugovima u zatvoru.

⁴30. april 2013. – Atena, Grčka: anarhisti Giannis Naxakis i Grigoris Sarafoudis uhapšeni su u četvrti Nea Filadelfia, pri izlasku iz kafea. Istovremeno su brojne policijske snage upale u kafe i uhvatile anarhističke bjegunce Argyris Ntaliosa i Fivos Harisis-Poulosa. Za oba druga izdan je nalog za uhićenje već sredinom februara 2013. (nakon dvostruke pljačke u Velventos-Kozani i zatvaranja anarhista Andreas-Dimitrisa Bourzoukosa, Dimitris Politisa, Nikos Romanosa i Giannis Michailidisa). Sva četvorica nalaze se u pritvoru zatvora Koridallios, optuženi za „terorističku organizaciju” na temelju DNK uzoraka iz različitih pljački banki.